

ΑΘΑΝΑΤΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μικὲς Καληριᾶς (Χρεωκοπημένος μεγαλέμπορος)
Καίτη (γυναῖκα του)
Θάλεια (κόρη του)
Κλειώ (μικρότερη ἀδελφή της)
Παῦλος Ἑτεργναῖος
Ρολάνδος (γιατρὸς)
Τάσος
Ἕνας Νέος
Βλάετ
Δυὸ φίλοι τοῦ Παύλου

ΠΡΑΞΙ ΠΡΩΤΗ

Αἴθουσα ἐπιπλωμένη μὲ κομπὰ ἀλλὰ παλῆὰ ἔπιπλα. Στὴ μέση τραπέζι μὲ ἄνθη. Δίπλα στὸ τραπέζι βαρεῖες πολυθρόνες. Στὴ δεξιὰ γωνιὰ πιάνο. Στὸ βάθος καὶ λίγο πρὸς τὰ δεξιὰ πόρτα ποῦ ὁδηγεῖ στὸ διάδρομο. Ἀριστερὰ μεγάλο δλάνοικιο παράθυρο, μέσ' ἀπ' τὸ ὁποῖο φαίνονται τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων τοῦ κήπου. Πόρτες δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Στὸ ἀνέβασμα τῆς ἀυλαίας ἡ Θάλεια φαίνεται καθισμένη μπρὸς στ' ἀνοικτὸ παράθυρο καὶ διαβάζει. Ἡ κ. Καίτη Καληριᾶ εἶναι καθισμένη στὸ βάθος δεξιὰ, ἔχοντας μπρὸς της τραπεζάκι μὲ μερικὲς ἐφημερίδες.

Κα Καληριᾶ. (προσηλώνει στήν Θάλεια τὸ βλέμμα της) Θάλεια.

Θάλεια. (γυρνώντας) Ὅρίστε μαμμᾶ.

Κα Καληριᾶ. Σὲ βλέπω πάλι σκυμμένη ἐκεῖ... Τί βιβλίο διαβάζεις;

Θάλεια. (μὲ θανμασμό) Τὴν «Κυρά τῆς Θάλασσης» τοῦ Ἰψεν! Εἶναι ὑπέροχο!

Κα Καληριᾶ. (μὲ ἀπορία) Μὰ παιδί μου. Αὐτὸ τὸ διάβασες.

Θάλεια. Ναὶ μαμμᾶ. Ἀξίζει νὰ τὸ ξαναδιαβάσῃ κανεὶς. Εἶναι ἓνα δράμα ποῦ ἀθελά μου μὲ τραβᾷ. Μέσα του κρύβονται οἱ τραγικὲς ὁμορφιὲς τῆς ζωῆς.

Κα Καληριᾶ. Τραγικὲς ὁμορφιές; Ὑπάρχουν λοιπὸν τραγικὲς ὁμορφιές;

Θάλεια. (χαμογελᾷ βλέποντας τὴν μητέρα της στὰ μάτια) Βέβαια καὶ ὑπάρχουν... Αὐτὲς μάλιστα εἶναι οἱ ἀληθινὲς ὁμορφιές... αὐτὲς ποῦ πίσω τους καιροφυλακτεῖ ὁ κίνδυνος! (ξεφυλλίζοντας τὸ βιβλίο) Σταθῆτε νὰ σᾶς διαβῶ σω κάτω... Κάπου γίνεται λόγος γιὰ ἓνα ζωγράφο... Ζωγραφίζει μιὰ νεράιδα ποὺ πεθαίνει...

Κα Καληριᾶ. (ἐξαφρα) Πεθαίνει; Γιατί;

Θάλεια. (Μελαγχολικὰ) Γιατὶ ἔχει φύγει μακριὰ ἀπ' τὴ θάλασσα!... μακριὰ ἀπ' τὴ ζωὴ της!..

Κα Καληριᾶ. (σιωπᾷ γιὰ λίγο βλέποντας τὴ Θάλεια μὲ συγκίνησι) Παιδί μου!

Θάλεια. Οἱ νεράιδες πεθαίνουν μαμμᾶ ὅταν φύγουν μακριὰ ἀπ' τὴ θάλασσα... Οἱ νεράιδες δὲν ζοῦν ὅπου νᾶναι... Ἐνῶ ἐμεῖς;

Κα Καληριᾶ. (ἀπότομα) Θάλεια!

Θάλεια. (μελαγχολικὰ) Ἐμεῖς ζοῦμε μὲ ὅποιον καὶ νᾶναι... Μποροῦμε νὰ σκλαβώσουμε τὴ ζωὴ μας αἰώνια μὲ ὅποιον τύχει. (στρέφεται πρὸς τὸ παράθυρο καὶ πλανᾷ τὸ βλέμμα ἔξω) ὦ! Πόσο θᾶθελα νᾶμουν μιὰ Νεράιδα!

(μικρὴ παῦσις)

Κα Καληριᾶ. (σηκώνεται καὶ πλησιάζει ἀργὰ στὴ Θάλεια) Παιδί μου, νομίζω πῶς σὲ βλάπτουν, σὲ πειράζουν τὰ βιβλία... Θάταν καλὰ νὰ ξεκουραστῇς λιγάκι...

Θάλεια. Μὰ ὄχι μαμμᾶ. Δὲν ἐπιδόθηκα σὲ ιδιαίτερες μελέτες... Ἀπλῶς. Διαβάζω πράγματα ποῦ μὲ συγκινοῦν, ποῦ τὰ αἰσθάνομαι...

Κα Καληριᾶ. Ἀκριβῶς. Συνήθισες νὰ κουράζεις τὴ ψυχὴ σου. Ζητᾷς τὴν ποίησιν τόσο συνδεδεμένη μὲ τὴν πραγματικὴν ζωή... Κι' αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνον Θάλεια! Γεμίσεις ἔπειτα τὴ ζωὴ σου μ' ἀπογοητεύσεις.

Θάλεια. (γελῶντας μ' ἀφέλεια) Μ' ἀπογοητεύσεις; Ὡς ποτὲ δὲν φαντάζομαι νὰ ἀπογοητευθῶ ἀπὸ τὴν ζωὴ μου. Πιστεύω στὴν εὐτυχία μου.

Κα Καληριᾶ. (Κάνει ἓνα βῆμα πίσω) Πρέπει ν' ἀκούς τὴ μητέρα σου Θάλεια.

Θάλεια. (Χαμογελώντας) Μὰ δὲν βλέπω κανένα σημεῖον παρακοῆς.

Κα Καληριᾶ. (Αὐστηρὰ) Πῶς ὅχι; Τὸ νὰ ἐξακολουθεῖς δημιουργῶντας μιὰ εὐτυχία ποῦ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ πέσῃ, αὐτό, ναί, εἶναι παρακοή, ὅταν ἐγὼ σοῦ ὑποδεικνύω τὴν πραγματικότητά.

Θάλεια. Ὑπαινίσσεσθε τὸν Παῦλο μαμμᾶ;

Κα Καληριᾶ. Ναί. Αὐτὸν βέβαια ὑπαινίσσεσαι καὶ σὺ μιλῶντας γιὰ τὴν εὐτυχία.

Θάλεια. (μὲ κάποιο μελαγχολικὸν πεῖσμα σηκώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀριστερὴν γωνιά τοῦ παραθύρου ἀπλώνοντας τὰ χεῖρα της πρὸς τὰ πίσω) Λοιπὸν ναί, τὸν ἀγαπῶ καὶ δὲν θ' ἀποιακρυνθῶ ποτὲ ἀπ' τὴν εὐτυχία μου.

Κα Καληριᾶ. Ἀλλ' ὅμως ὁ πατέρας σου θ' ἀντισταθῇ ὡς τὸ τέλος. Γι' αὐτὸ νᾶσαι βεβαία Θάλεια.

Θάλεια. (ὑψώνοντας τοὺς ὤμους) Ἄν ἀντισταθῇ, δὲν θὰ κάμῃ πικρὰ ν' αὐξήσῃ τὸ θάρρος μου!

Κα Καληριᾶ. Ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ σκεφθῇς καὶ τὴν ὑγεία τοῦ πατέρα σου. Βλέπεις καλὰ. Τὸν Παῦλο τὸν ἀντιπαθεῖ. Οἱ ἰδέες του τὸν ἀγανακτοῦν Θάλεια. Καὶ θυμᾶσαι τί μᾶς εἶπε ὁ γιατρός; Νὰ προλαμβάνομε ὅσο μπορούμε κάθε αἰτία ποῦ μπορεῖ νὰ τὸν πειράξῃ.

(κάνει μερικὰ βήματα στὸ σαλόνι σκεπτικῇ,
κι' ἔπειτα ἀργὰ πλησιάζει πάλι τὴ Θάλεια)

Κα Καληριᾶ. Λοιπὸν ἀκουσέ με Θάλεια. Ξεύρεις τί σκέπτομαι;

Θάλεια. Τί μαμμᾶ;

Κα Καληριᾶ. Λέγω νὰ συνοδεύσῃς ἐσὺ τὸν πατέρα σου στὸ γάμον τῆς Μαίρης.

Θάλεια. Ἐγώ;

Κα Καληριᾶ. Ναὶ παιδί μου. Καὶ πρέπει νὰ φροντίσωμε γιὰ τὸ καινούργιο σου φόρεμα.

Θάλεια. Ἄλλ' ὅμως μαμμά. Εἶπατε πῶς θὰ πᾶτε ἐσεῖς. Γιατὶ ἀλλάζετε ἰδέα ;

Κα Καληριᾶ. Ὅχι. Πρέπει νὰ πᾶς ἐσύ. Ἐγὼ εἶμαι κουρασμένη πιά Θάλεια. Ἐσύ ὅμως μπορείς νὰ συνοδεύσης τὸν πατέρα σου... Ἐσύ εἶσαι νέα... Καὶ πρέπει νάσαι κοντά του Θάλεια. ὅσο μπορείς (μὲ λύπη πρὸ σιγᾶς). Ξεύρεις ὁ πατέρας σου ἔχει ἀνάγκη θάρρους... ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς καταστροφῆς.

Θάλεια. (μὲ γαλήνιο χαμόγελο) ὦ μαμμά! Ἀπομακρύνετε λοιπὸν τὸ νοῦ σας ἀπ' αὐτὰ.

Κα Καληριᾶ. Μὰ πῶς παιδί μου ; Πῶς εἶναι δυνατόν ;

Θάλεια. (Σταθερὰ) Ὅταν ἔχει μέσα του κανεὶς τὴν Ἀγάπην τῆς Ἀνεξαρτησίας, ὧ πόσο εὐκόλα ἀπομακρύνει τὴν φοβίαν τῶν ἐρειπίων !

Κα Καληριᾶ. Ναὶ παιδί μου. Μὰ ποῖος μπορεῖ νὰ κρίνει τὰ πράγματα ὅπως τὰ βλέπει ἡ ἀγνή ψυχὴ σου ; Ποῖος μπορεῖ νὰ μιλήσῃ ἔτσι στὸν πατέρα σου, σ' ἓναν ἄνθρωπο ποῦ πίστευε πάντοτε στὸν πλοῦτο καὶ ποῦ οἱ κοινωνικὰς διακρίσεις καὶ φιλοδοξίες ζοῦνε στὸ αἷμα του ; (ἀναστενάζει) Κι' ἔπειτα αὐτὴ ἡ τρομερὴ καταστροφή.

Θάλεια. (σκεπτικῇ, πλησιάζει τὴν θέσιν τῆς καὶ κάθε-ται) Γι' αὐτό, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ταράζει ὁ Παῦλος.

Κα Καληριᾶ. Ἀκριβῶς.

Θάλεια. Ὁ Παῦλος δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὸν ἄνθρωπο ἔτσι εὐκόλα ριχμένον σὲ συντριμνία... Ὅχι! Ὅχι! Ὁ Παῦλος δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῇ αὐτό.

Κα Καληριᾶ. (χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τῆς Θάλειας) Τὶ ἐννοεῖς μ' αὐτό ;

Θάλεια. Γι' αὐτὸν δὲν κατεστράφη παρὰ ἓνας ἔμπορος. Ὁ μεγαλέμπορος Καληριᾶς.

Κα Καληριᾶ. (μὲ ἄθελο χαμόγελο) Καὶ τί μήπως μένει ἀκόμα γιὰ νὰ καταστραφῇ ;

Θάλεια. Μένει ὁ ἄνθρωπος, μαμμά!

Κα Καληριᾶ. (τινάσσεται) ὦ! Μή! Μὴ μιλάς ἔτσι παιδί μου. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὸν φιλοσοφικὸ αὐτὸν τρόπο ὅταν εἶσαι κοντὰ στὸν πατέρα σου. Πᾶς δίπλα

του σάν μιὰ φιλόσοφος. Καὶ ξεύρεις, αὐτὸ τὸν πειράζει, τὸν ἀγανακτεῖ πὶο πολὺ.

Θάλεια. Μὰ πῶς; Γιατὶ νὰ τὸν ἀφίσω νὰ τὸν λυώνει ἔτσι ἄδικα ἢ ἀνάμνησι τοῦ ὀλέθρου; Θυμηθεῖτε. Ἀπὸ τότε ποῦγινε ἡ ἐπίσημη κατάθεσι τῶν βιβλίων, τὸ κάθε τι νομίζει ὅτι σωριάζεται γύρω του. Φοβᾶται. Καταλαβαίνετε μαμμᾶ. Σὲ κάθε βῆμα του νομίζει ὅτι θὰ σκοντάψη. Κι' ὅμως μᾶς ἔχουν μείνῃ ἀρκεταὶ πρόσοδοι νὰ ζήσωμε ἄνετα... πολὺ ἄνετα.

Κα Καληριᾶ. (πηγαίνοντας πρὸς τὴν δεξιὰ πόρτα)Καὶ νὰ μὴ σκοντάψομε σὲ συντρίμια...

Θάλεια. Ὁχι. Ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἡ ζωὴ! Ἡ ἀπέραντη Ζωή!! —

(Ἡ Κλειὼ ἔρχεται βιαστικῇ ἀπ' τὸ διάδρομο κρατῶντας ἓνα γράμμα)

Κλειώ. (μὲ κακία, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν Θάλεια) Ὅριστε μαμμᾶ, ἡ ἀλληλογραφία τῆς δεσποινίδος ἀδελφῆς μου!

Κα Καληριᾶ. (πέρνοντας ἀπότομα τὸ γράμμα) Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ Θάλεια εἶναι ἀρκετὰ μεγαλειτερή σου... Ἔχει νοῦ νὰ σκεφθῇ... (πρὸς τὴν Θάλεια) Θάλεια, ἔχεις παιδί μου ἓνα γράμμα...

(Ἡ Κλειὼ φεύγει στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου)

Θάλεια. (ἀνοίγοντας τὸ γράμμα) Ἄστε την μαμμᾶ. Πρέπει νὰ μὴ τὴν λάβῃ βεβαίαι ὑπ' ὄψει κανεὶς. Ἡ Κλειὼ δὲν μπορεῖ νὰ ξεύρῃ ποιὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ Πιῦλος. (διαβάζει).

Κα Καληριᾶ. Βλέπεις Θάλεια πόσο λεπτὴ εἶναι ἡ θέσι μου. Κι' ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει ὁ χαρακτήρας τῆς Κλειῶς... Κι' ὅμως αὐτὴ ξέρεي καὶ διασκεδάζει κάπως τὸν πατέρα της... Κάθεται καὶ τὸν ἀκούει ἐπὶ ὥρες... τὰ λόγια της τὸν εὐχαριστοῦν.

(Λίγη παῦσι. Ἡ Θάλεια ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζει. Στὸ πρόσωπό της διαγράφεται ἓνα ζωηρὸ χαμόγελο χαρᾶς).

Κα Καληριᾶ. (τὴν παρατηρεῖ μὲ προσοχὴ) Φαίνεσαι εὐτυχισμένη παιδί μου.

Θάλεια. (διπλώνει τὸ γράμμα καὶ τὸ κρύβει στὸ βιβλίο) Ἄν ἡ Εὐτυχία εἶναι ἓνα βασίλειο ἐγὼ εἶμαι μιὰ βασίλισσα! ὦ! Naί! Εἶμαι μιὰ βασίλισσα!

Κα Καληριᾶ. (κινῶντας τὸ κεφάλι) Πόσο καλὰ θὰ ἦ-

ταν ἂν ὅλοι μας καταλαβαίναμε ἔτσι τὴν χαρά. Ἀπαλαγμένη ἀπ' τῆς πρόσκαιρης λάμπης τῆς Κοινωνίας...

Θάλεια. (μὲ χαρὰ) Βλέπετε μαμμᾶ. Συμφωνεῖτε λοιπὸν μὲ τῆς ἀπόψεως μου.

Κα Καληριᾶ. (μένει γιὰ λίγο σιωπηλὴ βλέποντας τὴ Θάλεια μὲ συγκίνησι. Ἔπειτα πλησιάζει καὶ τὴν φιλεῖ στὸ μέτωπο) Συμφωνῶ παιδί μου... Μὰ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ συμφωνήσω καὶ μὲ τὸν πατέρα σου...

(κάνει νὰ φύγῃ πρὸς τὰ δεξιὰ)

Θάλεια. (σταματῶντας τὴν) Μαμμᾶ. Ἴσως ἔρτει ἀπὸψε ὁ Παῦλος ἐδῶ.

Κα Καληριᾶ. (λίγο ἀνήσυχη) Θάρτει ἐδῶ; Ἔτσι σοῦ γράφει;

Θάλεια. Λέγει ὅτι φεύγει γιὰ δέκα μέρες στὸ ἐσωτερικὸ γιὰ κάτι μικροδουλειές...

Κα Καληριᾶ. (μὲ τὴν ἴδια ἀνησυχία) Ἦ καλὰ, λοιπόν;

Θάλεια. Λοιπὸν πρὶν φύγῃ ἴσως περάσῃ νὰ μᾶς δεῖ.

Κα Καληριᾶ. (σκεπτικῇ) Καλὰ. Ἄς τὸν περιμένουμε...

Θάλεια. Μὰ τί σκέπτεσθε μαμμᾶ;

Κα Καληριᾶ. (κάπως αὐστηρά) Ξεύρεις καλὰ τὶ σκέπτομαι Θάλεια... Ἔλεγα νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν πατέρα σου... Εἶπα δὲν πρέπει νὰ τοῦ δώσω ἀφορμὴ νὰ πειράζεται... νὰ ἀγανακτεῖ...

(φεύγει ἀπ' τὴ δεξιὰ πόρτα)

(Ἡ Θάλεια ἀνοίγει πάλι τὸ γράμμα καὶ διαβάζει. Σὲ λίγο μπαίνει ὁ **Μικὲς Καληριᾶς** ἀπ' τὸ διάδρομο. Φορᾷ λίγο παλῆα ἀλλὰ κομπὴ ἐνδυμασία. Εἶναι χλωμὸς καὶ καταβεβλημένος. Προχωρεῖ στὸ μέσο τῆς αἰθούσης καὶ στέκεται ἀπέναντι στὴν Θάλεια)

Θάλεια. (κρύβει τὸ γράμμα στὸ βιβλίο καὶ πηγαίνει κοντὰ του) Καλησπέρα μπαμπᾶ.

Καληριᾶς. Καλησπέρα. (προχωρεῖ πρὸς τὸ παράθυρο) Εἶδες Θάλεια τὶ συνέβη; Δὲν παρατήρησες;

Θάλεια. (Ἀνήσυχη) Τὶ συνέβη;

Καληριᾶς. (σκύβει ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο δείχνοντας ἀριστερά) Νά, ἐκεῖ, στὴν πάνω γωνιά... Κύτταξε τί πάθαμε...

Θάλεια. (σκύβει λίγο κι' ἀνασηκώνεται. Στὸ πρόσωπό της διαγράφεται μειδίαμα ἀνακουφίσεως) Ἀ! ἔχει πέσει

λίγο ὁ σουβάς σ' ἐκείνη τὴν γωνίτσα... Γιαυτὸ λοιπὸν στενοχωρηθήκατε ;

Καληριᾶς. Πῶς ἔχει πέσει λίγο ; Δὲν βλέπεis λοιπὸν τὶ γίνεται ἐκεῖ ; ἢ δὲν πονᾷς τὸ σπίτι μας ἐσὺ ; Σὲ ἐνάμισυ-δυὸ μέτρα ἔχει γυμνωθῇ ὁ τοῖχος...

Θάλεια. (χαμογελῶντας) ὦ ! Μπαμπᾶ !

Καληριᾶς. Ναί. Ναί. Καὶ πρέπει νὰ κυττάξωμε παντοῦ γύρω γύρω. (κινᾷ τὸ κεφάλι μὲ λύπη) Σὲ λίγο τὸ σπίτι μας θάναί σὺν ἐρεῖπιο...

Θάλεια. (τὸν πλησιάζει) Μπαμπᾶ ! Μὴν τὰ προσέχετε αὐτά... Αὐτὰ ὅλα τὰ γεννᾷ ἡ ἰδέα σας... Μὴν κουράζετε τὴν φαντασία σας...

Καληριᾶς. (ἀπότομα) Πῶς τολμᾷς νὰ μοῦ κάνεις αὐτὸ τὸν ὑπαινιγμό ; Μὲ παίρνεις μήπως γιὰ ἄρρωστο ;

Θάλεια. (ἀπλώνει τὰ χέρια της μὲ ἀγάπη καὶ ζητᾷ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ) Μπαμπᾶ. Βλέπετε λύπες ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπάρχουν. Αὐτὸ θέλω νὰ πῶ.

Καληριᾶς. (τὴν κυτᾷ περίεργα μὲ κάποια κακία) Δὲν ὑπάρχουν ; Ὅ,τι μᾶς ἔμεινε εἶν' ἓνα σπίτι. Καὶ δὲν ὑπάρχουν λύπες ; (ἔξαφνα) Σοῦ εἶπα Θάλεια παράτα τὴν τὴν φιλοσοφία σου ὅταν μιλᾷς σὲ μένα.

Θάλεια. (μὲ συμπάθεια) Μπαμπᾶ !

Καληριᾶς. (προχωρεῖ βαρεῖα πρὸς τὸ τραπέζι καὶ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐπειτα κινᾷ μ' ἀπογοήτευσι τὸ χέρι του στὸ τραπέζι) Καταντήσαμε νὰ ζοῦμε ἀπὸ κάτι ξερὰ ἐνοίκια.

Θάλεια. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ζοῦμε ἄνετα, πολὺ ἄνετα... ἔστω κι' ἂν ἡ ζωὴ μας δὲν εἶν' ἡ ἴδια σὰν πρῶτα.

Καληριᾶς. Δὲν μπορῶ νὰ κατιλάβω ποῦ τὴ βρίσκεις τὴν ἄνεσι... Ὅταν τὸ κάθε τι μὲ πνίγει, μοῦ κόβει τὴν ἀναπνοή.

Θάλεια. Κι' ὅμως σκεφθῆτε πόσες ἄλλες δυστυχίες σέρνονται στὸν κόσμιο...

Καληριᾶς. Καὶ τὶ μ' ἐνδιαφέρουν οἱ «ἄλλες δυστυχίες».

Θάλεια. Θᾶλω νὰ πῶ, πρέπει νὰ συλλογιστῇ κανεῖς ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι ποῦ τοὺς δέρνει κάθε εἶδους δυστυχία κι' ἀπόγνωσι.

Καληριᾶς. (μὲ τραχύτητα) Γιατὶ λοιπὸν μοῦ τὰ λὲς αὐτά ; Μήπως εἶναι κανεῖς καινούργιος τρόπος παρηγορίας ;

Θάλεια. Μὰ τί λέτε λοιπόν μπαμπᾶ;

Καληριᾶς. Ναί ξέρω. Τὸ μυαλό σου ἐσένα ὀλοένα κατεβάζει καὶ νέες ἐφευρέσεις.

Θάλεια. (ταραγμένη) Μὰ τί λοιπόν. Φαντάζεσθε πῶς μπορεῖ νὰ σᾶς μιλῶ μὲ ὑστεροβουλία; "Ετσι χωρὶς νὰ πιστεύω δηλαδή κι' ἐγὼ ἡ ἴδια σ' αὐτὰ ποῦ λέω; Δὲν πιστεύετε στὴν εἰλικρίνειά μου;

Καληριᾶς. (δίνοντας ἓνα δυνατὸ κτύπημα στὸ τραπέζι) Ἀκριβῶς. "Ετσι εἶναι. Κ ἀ π ρ ι ο ς πάλι θὰ σοῦπε πῶς «ἡ λύπη σμικρύνεται ὅταν ἀντιληφθῇ κανεὶς τῆς φορικτὲς δυστυχίης τῶν ἄλλων». Ναί. Ναί. Τὰ ξεύρω ἐγὼ τὰ συστήματά σας.

Θάλεια. (ζωηρά) Αὐτὸ ποῦ λέτε μὲ θίγει.

Καληριᾶς. Γιατί λοιπόν μοῦ φέρνεις ὅλες αὐτὲς τίς εἰκόνες τῆς κακομοιριάς; Μὲ παίρνετε γιὰ ἄρρωστο καὶ ζητᾶτε νὰ μὲ ὑποβάλλετε σὲ φιλοσοφικὴ θεραπεία; (γελά ἔξαφνα) Γελῶ μὲ τὸν ἑαυτό μου... ἡ καλλίτερα γελῶ μὲ σένα... ποῦθελες νὰ μὲ δῆς νὰ σέβνομαι μέσα στοὺς δρόμους ζητιᾶνο, ρακένδυτο, γιὰ νὰ θυμηθῆς τί ἤμουν μιὰ φορά... τί ὄγκο ἐργασιῶν εἶχα στὰ χέρια μου... (προχωρεῖ ἀπότομα ἓνα βῆμα πρὸς αὐτὴν ὑψώνοντας τὸ χέρι) "Α. Τρελλή! Τρελλή!...

Θάλεια. (ὀπισθοχωρεῖ καὶ κάθεται βαρειά στὴ πρώτη τῆς θέσι) Δὲν ἀμφισβήτησα ἐγὼ τίποτε ἀπ' αὐτά. Τὰ θυμᾶμαι ὅλα. Τὰ θυμᾶμαι ὅλα.

Καληριᾶς. "Ω! "Οχι. Πιέξεις τὸν ἑαυτό σου νὰ τὰ ξεχάσῃ. Τὰ μυαλά σου τρέχουν ἄλλου. (ἔξαφνα πλησιάζοντας τὴν μὲ ὀργή) Ἀρνεῖσαι λοιπόν πῶς ἐσὺ κι' αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ὁ Παῦλος ζητᾶτε νὰ μοῦ ὑποδείξετε τὴν Τελειότητα τοῦ Ἀνθρώπου;

(Ἡ κ. Καληριᾶ ἔρχεται ἀπ' τὰ δεξιὰ. Προχωρεῖ μὲ ἐπίπλαστη φαιδρότητα στὸν ἄνδρα τῆς προσποιουμένη ὅτι δὲν ἀντελήφθη τὴ σκηνή).

Κα Καληριᾶ. Καλησπέρα Μικέ. Εἶσαι πολὺ ὥρα ἐδῶ;

Κοληριᾶς. Καλησπέρα Καίτη.

Κα Καληριᾶ. Μικέ. Ἡ Θάλεια θάρτει μαζί σου στὸ γάμο τῆς Μαίρης, ἔ; Δὲν τὸ βρίσκεις πιὸ καλό;

Καληριᾶς. (συνωφρωνωμένος καὶ μὲ ὕψος ἐπίσημο) "Α! Στὸ γάμο τοῦ κ. Τῶνη Δημαρᾶ; Χμ. Χμ.

Κα Καληριᾶ. Ναί λοιπόν.

Καληριᾶς. (Σταθερά) Ὁχι. Δὲν πηγαίνω. Δὲν πηγαίνω πουθενά.

Κα Καληριᾶ. Μὰ γιατί λοιπόν;

Καληριᾶς. (χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὸ στήθος του) Γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι πιά ἕνας ἀριστοκράτης... Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ παρουσιάζομαι μέσα σὲ κόσμο;

Θάλεια. (μὲ ταραχὴ ποὺ προσπαθεῖ νὰ πνίξη) Μὰ γιατί τὸ λέτε αὐτὸ μπαμπᾶ;

Καληριᾶς. Γιατί... Γιατί αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια.

Θάλεια. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι στερηθήκαμε λίγους ψεύτικους τύπους. Αὐτό. Μόνο αὐτό.

Καληριᾶς (αὐστηρὰ) **Θάλεια,** τί ἐννοεῖς;

Θάλεια. Ἐννοῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ λυπᾶται κανεὶς ὅταν δὲν βρίσκεται ἀνάμεσα ἀπ' τὸ παληόκοσμο.

Καληριᾶς. (μ' ὀργή) **Θάλεια.**

Θάλεια. (μὲ περιφρόνησι) Εἶν' οἱ αἰῶνιοι χάρτινοι ἄνθρωποι. Αὐτοὶ ποὺ φέρνουν τὴν κούρασι καὶ σκορποῦν τὸ πένθος. (ζωηρὰ) ὦ! Ἐγὼ νάμουν θὰ τοὺς περιφρονούσῃ!

Καληριᾶς. Θὰ τοὺς περιφρονεῖς;

Θάλεια. Ναί. Θὰ ζητοῦσα νὰ ζήσω ὅπως θέλω ἐγώ, ὅχι ὅπως θέλει ὁ κόσμος. Θὰ ζητοῦσα μιὰ ζωὴ δική μου.

Καληριᾶς. (κτυπώντας ἑξαφνα τὸ χεῖρ σιὸ τραπέζι) Σοῦ εἶπα νὰ πάψης νὰ μιᾶς μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Γιατί νὰ ζήσω λοιπὸν μιὰ παράμερη ζωὴ; Χμ. Νὰ ἐξακολογηθῶ δηλαδὴ τὴν ὑποχώρησι; Ἐπειδὴ νόμιζαν μερικοὶ ὅτι λάθηκα ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς κοινωνίας;

Κα Καληριᾶ. (κάνοντας νεῦμα σιὴ) **Θάλεια** νὰ μὴ ἀπαντήσῃ) Ὅ,τι κι' ἂν ἔγινε, Μικέ, εἶσαι καὶ θᾶαι πάντα μέσ' τὴν κοινωνία.

Καληριᾶς. (σιὴ γυναικα του, ρίχνοντάς της μιὰ διαπεραστικὴ ματιά) Τὸ πιστεύεις αὐτὸ ποὺ λὲς Καίτη;

Κα Καληριᾶ. (ἐπίπλυστα) Μὰ ναὶ λοιπόν. Τί ἐρωτῆσεις εἶν' αὐτὲς Μικέ;

Καληριᾶς. Καλὰ, ἄς εἶναι. Τί λέγαμε πρὶν Καίτη;

Κα Καληριᾶ. Νά, γιὰ τὸ γάμο τοῦ Δημαρᾶ. Θὰ πᾶς Μικέ. Σήμερα ἔδωκα νὰ σοῦ περιποιηθοῦν λίγο τὸ φραγκο σου. Ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ θὰ φροντίσω γιὰ τ' ἄλλα μικροπράγματα.

Θάλεια. Ναί, μπαμπᾶ.

Καληριᾶς. (μ' ἀμυδρὸ χαμόγελο) Ὡστε θάρτης μαζί μου ;

Θάλεια. Μὰ βέβαια. Φαντάζομαι μάλιστα νὰ περάσωμ' ὁμιμορφα.

Καληριᾶς. Καλά. Ὅλα λοιπὸν εἶν' ἐν τάξει ;

Θάλεια. Ναί. Ναί. Μείνετε ἡσυχος γιὰ ὅλα.

Καληριᾶς. Καὶ τὸ ὑψηλό μου καπέλλο ; Ποῦ εἶν' αὐτό ; Ἐχω τόσο καιρὸ νὰ τὸ μεταχειριστῶ.

Θάλεια. (χαμογελῶντας) Ὡ. Αὐτὸ εἶναι τόσο μικρὴ δουλειά.

Καληριᾶς. Γιατὶ χαμογελᾷς ἔτσι Θάλεια ;

Θάλεια. (διστακτικῶς) Νὰ ἔτσι... ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Καληριᾶς. Ἀπὸ εὐχαρίστησι ; Χμ. Ἄς τὸ παραδεχθῶ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ὁ Μικὲς Καληριᾶς, ὁ πατέρας σου, διατηρεῖ πάντα ἀκέραιο τὸ «Savoir vivre».

(Ἡ Κλειὼ μπαίνει φαιδρὴ ἀπ' τὴν ἀριστερὴν πόρτα καὶ τρέχει στὸν Καληριᾶ)

Κλειώ. (τὸν ἀγκαλιάζει) Καλησπέρα μπαμπᾶ.

Καληριᾶς. (τὴν κρατεῖ κοντά του) Καλὸ μου παιδί.

Κλειώ. Ἀργήσατε νᾶρτετε μπαμπᾶ.

Καληριᾶς. Ἦμουν στὴ θάλασσα παιδί μου. Χρειάζεται ν' ἀναπνεύσῃ κανεὶς λίγο ἀέρα. (τὴν κυττᾷ μὲ πρόσοχή) Ἐσὺ εἶσαι ὅλο ζωὴ παιδί μου, ὅλο δροσιά...

Κα Καληριᾶ. Κι' ἡ Θάλεια Μικέ ; Πῶς τὴν βρίσκεις τὴ Θάλεια ;

Καληριᾶς. Ἡ Θάλεια ζητᾷ παντοῦ νὰ σκέπτεται, κι' ἔχει μάλιστα τὸ θάρρος νὰ φιλοσοφεῖ μπροστά μου. Αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα ἡ πιὸ ἀνήκουστη αὐθάδεια.

Κα Καληριᾶ. Ὁ χαρακτήρας της εἶναι ἔτσι Μικέ.

Καληριᾶς. (ταραγμένος) Ὅχι. Δὲν εἶν' ὁ χαρακτήρας της. Κάτι ἄλλο συμβαίνει, κάτι ἄλλο.

(Ἡ Θάλεια σηκώνεται μὲ δυσφορία. Ἡ ἀναπνοή της εἶναι δύσκολη καὶ ἀρρυθμ. Πηγαίνει μ' ἀμηχανία πρὸς τὴν ἀριστερὴν πόρτα)

Καληριᾶς. Ποῦ πᾶς Θάλεια ;

Θάλεια. Πηγαίνω μέσα. Νά. Πρέπει νὰ φροντίσω γιὰ τὰ μικροπράγματα ποῦ εἶπε ἡ μαϊμᾶ.

Καληριᾶς. Ἄ. Ναί. Κύτταξε καὶ γιὰ τὰ γάντια μου

τά ἄσπρα... Πρέπει νὰ ἐτοιμαθοῦν κι' αὐτά. Ἀκοῦς Θά-
λεια ;

Θάλεια. Ναὶ μπαμπᾶ. Θὰ φροντίσω. Μείνετε ἡσυ-
χος. (φεύγει ἀπ' τὴν ἀριστερὴ πόρτα)

Καληριᾶς. (σὴν Κλειώ, μὲ κάποια ἀριστοκρατικὴ
ἐπισημότητα). Κλειώ, ἐσὺ πῆγαινε κεῖ στὸ γρῳφεῖο μου.
Στὸ πρῶτο συρτάρι δεξιᾶ, куτιαξε, θὰ βρῆς ἓνα κουτὶ μὲ
ποῦρα.. Ἔχει μέσα μερινά.

Κλειώ. (μὲ μάτια ποὺ λάμπουν) Θέτε ἓνα ποῦρο ;

Καληριᾶς. Ναί, φέρε μου ἓνα.

Κλειώ. Ἀμέσως μπαμπᾶ. (τρέχει πρὸς τὴ δεξιὰ πόρτα)
(λίγη παῦσι)

Καληριᾶς. (γυρνῶντας πρὸς τὴν γυναῖκα του) Καλὰ
τὸ σκέφθηκες Καίτη... Βέβαια καὶ γιὰτὶ λοιπὸν νὰ μὴ
πῆγαινα στὸ γάμο ;

Κα Καληριᾶ. Φυσικὰ Μινέ

Καληριᾶς. (βηματίζοντας μὲ ὕψος ἐπίσημο) Βεβαίως
ὅ,τι κι' ἂν ἔγινε εἶμαι πάντα ὁ Μικὲς Καληριᾶς... ἔ ; (τῆς
ρίχνει μιὰ λοξὴ ματιᾷ) Ὁ ἔχεις καμμιά ἀμφιβολία γ' αὐτό ;

Κα Καληριᾶ. (χαμογελᾷ βιασμένα) Ὁχι. Ὁχι. Ποτέ.

Καληριᾶς. Τὶ ὄχι ; Τὶ θὲς νὰ πῆς ;

Κα Καληριᾶ. Ὁχι. Δὲν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία.

Καληριᾶς. Ἀ! Νόμιζα πῶς ἐννοοῦσες τ' ἀντίθετο.

Κα Καληριᾶ. (Κάπως σοβαρὰ) Μινέ. Μιλᾷς μ' ἓνα
ὕψος σὰν ν' ἀμφιβάλλεις γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

Καληριᾶς. Ἐγώ ; Ἐγὼ ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὸν ἑαυτό
μου ; (βηματίζει σταθερὰ) Ὁχι. Ὁχι. Εἶμαι βέβαιος
ποιὸς εἶμαι Καίτη.

Κλειώ. (μπαίνει ἀπ' τὰ δεξιὰ. Οἱ κινήσεις της προ-
δίδουν κάποια δειλιά) Μπαμπᾶ.

Καληριᾶς. (Ἀπότομα) Τὸ ποῦρο ; Ποῦ εἶν' τὸ ποῦρο ;

Κλειώ. (δειλὰ) Μπαμπᾶ, ἔψαξα καλά... Τὸ κουτὶ
εἶν' ἄδειο.

Καληριᾶς. (μὲ ταραχὴ ποῦ θέλει νὰ κρούσῃ) Εἶν' ἄ-
δειο ; Πῶς εἶν' ἄδειο ;

Κλειώ. Ναί. Δὲν ἔχει μέσα κανένα... Τὶ κρίμα...

Καληριᾶς. (μὲ ἀσυγκράτητη ταραχὴ) «Δὲν ἔχει ;»
«Δὲν ἔχει ;» Αὐτὲς τίς λέξεις δὲν ἤμουν συνηθισμένος νὰ
τίς ἀκούω ἐγώ ;... Κανένα δὲν ἄκουσα νὰ τῆς προσφέρει γιὰ
μένα... (βηματίζει νευρικὰ) Μὰ ὅμως αὐτὸ δὲν σημαίνει

πὼς μπορεῖ νὰ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ οἰκτεῖρεις. . Ἀ-
κοῦς; Ἐπειτα μοῦ φαίνεται δὲν σ' ἐρώτησε κανεὶς ἂν
εἶναι κρίμα ἢ ὄχι ἂν δὲν ἡῦρες ἐκεῖ μέσα οὔτε τὸ τελευ-
ταῖο σιγάρο... (τὴν πλησιάζει ἀπότομα καὶ τῆς κάνει ἀπει-
λητικὸ νεῦμα) Ἐμπρός. . Χάσου ἀπὸ μπρός μου...

(Ἡ Κλειὼ βγαίνει ἀριστερὰ)

Κα Καληριᾶ. (μὲ συμπάθεια) Ταράζεσαι Μικὲ μὲ τὸ
παραμικρὸ πραγματάκι... "Ολα τὰ παίρνεις μέσα σου βα-
θειά, κατάκαρδα, χωρὶς νὰ ξέρης ὅτι αὐτὸ ποῦ καταστρέ-
φεις εἶναι ἡ ὑγεία!

Καληριᾶς. ὦ! δὲν πιστεύω ἐγὼ σὲ τίποτε. οὔτε στὴν
υγεία, οὔτε στὴν εὐτυχία, οὔτε σὲ τίποτε. (βηματίζοντας πη-
γαίνει πρὸς τὸ παράθυρο καὶ βοῖσκει τὸ βιβλίο τῆς Θάλειας)

Κα Καληριᾶ. Πῶς; Δὲν πιστεύεις δηλαδὴ σι' ἀνθρώ-
πινα αἰσθημάτων;

Καληριᾶς. (κάνοντας κίνησι ἀποδοκιμασίας) Καίτη.
Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς κατόρθωσες κι' ἐσὺ νᾶχεις
αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις; Ἡ κατάστασί μου ἐπὶ τέλους σοῦ
δίδαξε νὰ σκέπτεσαι ἔτσι; (ἔξαφνα ξεφυλλίζοντας τὸ βιβλίο)
Μπα. Καίτη. Τὶ βλέπω ἐδῶ; Ποιὸς ἔστειλε στὴν Θάλεια
αὐτὸ τὸ γράμμα;

Κα Καληριᾶ. (μὲ ζωηρὴ ταραχὴ) Εἶναι τοῦ κ.
Παύλου.

Καληριᾶς. (μ' ἀγανάκτησι, ἀπλώνοντας πρὸς αὐτὴν τὸ
χέρι του μὲ τὸ γράμμα) Ὡστε ἐν γνώσει σου ἐξακολου-
θοῦν νὰ γίνωνται αὐτά; Πόσες φορὲς ἔχω πῆ ὅτι κάθε
σχέσι τῆς Θάλειας μαζὺ μ' αὐτὸν εἶναι ἐναντίον τῆς θε-
λήσεώς μου;

Κα Καληριᾶ. Σιγὰ σιγὰ θὰ τὰ διαλύσω ὅλα Μικέ.
Μὴ ταράζεσαι. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Θάλεια δὲν ἔχασε τίποτε
ἀπ' τὸ κοινωνικὸ της γόητρο. Εἶναι ἓνας νέος πολὺ εὐγε-
νὴς καὶ πρὸ παντὸς πολὺ μορφωμένος.

Καληριᾶς. Τὶ μορφωμένος; Τῆς ἔχει γεμίσει τὸ κε-
φάλι μ' ἓνα σωρὸ ἡλιθιότητες, Τὴν ἔχει κάμει ἀνίκανη νὰ
σκεφθῇ... Ἐπειτα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ταράζει τὰ νεῦρα.

Κα Καληριᾶ. Ἐχω ἐμπιστοσύνη σιὴ Θάλεια Μικέ.

Καληριᾶς. (διαβάζει μὲ κακία καὶ περιφρόνησι) Ἡ
εὐτυχία εἶναι κάτι μυστηριῶδες. Θάλεια! Κάθε ἄνθρωπος
ἔχει δικαίωμα σ' αὐτήν. Κάθε ἄνθρωπος τὴν συναισθά-
νεται ἐν τῷ βαθμῷ τῆς ἐλευθερίας του.

(ἔξαφνα γυρνώντας στὴ γυναῖκα του)

Ἄ! Γιὰ μένα τὸ λέει.

(γελά χαιρέκατα κομματιάζοντας τὸ γράμμα καὶ σκορπώντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ κομμάτια)

Μὰ βέβαια Καίτη. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἔχει δεῖ τὸ παθητικό του κατάφορτο... βαρὺ σὰν τὸ διάολο... κι' ὅταν τὸ ἐνεργητικό του δὲν εἶναι πιά παρὰ μιὰ φοῦσκα... ἔ, τότε ποῖο διάολο ἐπιβάλλον θὰ τοῦ μείνει ἐπάνω του γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσει αὐτά; Τώρα μποροῦν βέβαια νὰ μοῦ κτυπήσουν τὴν πόρτα κἄτι ὀξύμωροι φιλοσοφίσκοι φέρνοντας ἴσως καὶ τίποτε συμβουλὲς νὰ μοῦ ποῦνε. Θάρτουν νὰ μοῦ δείξουν τὶς πλατύτερες ἀπόψεις γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου

Κα Καληριᾶ. (καθησυχαστικά) Μικέ δὲν θ' ἀφίσω κανένα νὰ σὲ πλησιάσει ὑπὸ τὴν ἔλοπι ποῦ ἐννοεῖς.

Καληριᾶς. Ἐγὼ θὰ φύγω τώρα. Δὲν θέλω νὰ συναντήσω ἐδῶ αὐτὸ τὸν κύριο. Ἡ βλακεία του μοῦ ταράζει τὰ νεῦρα. Ἄλλ' ὅμως Καίτη πρέπει νὰ τὸν πετάξης ἔξω ἂν ἔρτη... Καταλαβαίνεις; Οὔτε λόγος δὲν θέλω ν' ἀκουστῇ γι' αὐτόν... (προχωρεῖ πρὸς τὸν διάδρομο).

Κα Καληριᾶ. (τὸν πλησιάζει μὲ γλυκύτητα) Μείνε ἡσυχος Μικέ. Θὰ κρατήσω πάντα ὑψηλὰ τὸ γόητρό σου... τὸ γόητρό μας.

Καληριᾶς. (σταματώντας ἔξαφνα) Μὰ πές μου. Ἐνας ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα, ἓνα ἐρείπιο ποῦ τρομάζεις νὰ τὸ βλέπεις, τί γόητρο μπορεῖ νᾶχει;

Κα Καληριᾶ. Μικέ. Τὸ κάθε τι φέρνει μπρὸς σου τὴν δυστυχία... Μὰ ἐπὶ τέλους... ἐπὶ τέλους...

Καληριᾶς. Τὶ Καίτη; Τὶ θες νὰ πῆς;

Κα Καληριᾶ. (διστακτικά) Τόσο γρήγορα λοιπὸν ἐκμηδενίζεται ἓνας ἄνθρωπος;

Καληριᾶς. Ἄ! τὸ περίμενα. Καὶ σὺ λοιπὸν Καίτη; Καὶ σὺ; Προδόθηκες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβης, ὦ! φιλόσοφος καὶ σὺ τῶν ἐλευθέρων ἀπόψεων! (βγαίνοντας ἀπ' τὸν διάδρομο) Μὰ ὄχι. Δὲν φταῖς. Ἐνα πνεῦμα ξένο θέλει νὰ κυβερνήσῃ τὸ σπίτι μου... (βγαίνει)

Θάλεια. (ἔρχεται ἀπ' τ' ἀριστερά) Μαμμᾶ. Ἀκουα φωνές...

Κα Καληριᾶ. (καταβεβλημένη κάθεται στὴν ἀρχικὴ τῆς θέσι) Ὡχ. Παιδί μου πόσο ἀπερίσκεπτη φάνηκες ν'

ἀφίσης ἐκεῖ τὸ γράμμα τοῦ Παύλου. Δὲν ξεύρεις ὅτι αὐτὸ τὸν σκοτῶνει.

Θάλεια. (βλέπει ἔξαφνα τὰ κομμάτια τοῦ γράμματος)
"Ἐσχισε λοιπὸν τὸ γράμμα τοῦ Παύλου ;

Κα Καληριᾶ. (κάνει νεῦμα ἐκφράζοντας τὴν κούρασίν της)

Θάλεια. (μὲ ἄφατη λύπη βλέποντας τὸ σχισμένο γράμμα) "ὦ. Νὰ πάλι τὰ χαιρέκακα ξεσπάσματα τῆς πικρῆς ματαιοφροσύνης, οἱ αἰώνιες φωνῆς γύρω στὸ κενό. Νὰ τὸ ἀένναο κυνῆγι τῆς ἐφήμερης συνθήκης, ἡ παραφορὰ τῆς πιδ ντροπιασμένης φιλοδοξίας. Νὰ ὁ πατέρας... ὁ πατέρας...

Κα Καληριᾶ. Θάλεια. "Ἐτσι λοιπὸν μιλᾷς γιὰ τὸν πατέρα σου.

Θάλεια. (μὲ πόνο, ἐξακολουθῶντας μόνη της) "ὦ, τὶ ματαιόφρων ποῦ φάνηκε. Καὶ γι' αὐτὸ πόσο ἀπλῆ σημασία πρέπει νὰ δώση κανεὶς στὸ φέρεσίμου του... Κουρέλιασε μέσα στὰ χέρια του τ' ἀγαπημένα λόγια, τὶς ἀγαπημένες σκευοῦλες. (ξεσπῶντας σὲ λυγμούς) "ὦ. Δὲν ἔρριξε λουλούδια ὁ πατέρας στὴν εὐτυχία μου. Κι' ἡ εὐτυχία μου φαντίζεται μὲ δάκρυα.

(γονατίζει καὶ μαζεύει μὲ προσοχὴ τὰ χαρτάκια)

Κα Καληριᾶ. (τὴν πλησιάζει μὲ κόπο καὶ τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά) **Θάλεια.** Δὲν συγχωρᾷς λοιπὸν τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ; "Ὅταν μάλιστα πρόκειται γιὰ τὸν ἀρρωστο πατέρα σου ;

Θάλεια. Θέλω νὰ ζήσω. "Αγαπῶ τὴ ζωὴ ποῦ ὀνειρεύομαι .. τὴ ζωὴ ποῦ μοῦ καταστρέφει ὁ πατέρας.

Κα Καληριᾶ. Μήπως κι' ἐκεῖνος δὲν καταστρέφει ὅλον ἓνα τὴ ζωὴ του ; "Ἡ ἐπιμονὴ του στὰ πράγματα ποῦ ἀγάπησε εἶναι μιὰ πληγὴ γιὰ ὅλους μας.

Θάλεια. "Ὅστε λοιπὸν ἐμπρός... χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι, χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρίαν νὰ τραβήξωμε ὅλοι μας γιὰ τὸν ὀλεθρο !

Κα Καληριᾶ. "ὦ. Παιδί μου. Μὴ μιλᾷς ἔτσι. Δὲν ἔχεις δίκην.

Θάλεια. Δὲν ἔχω δίκην ; "Ὅστε λοιπὸν μ' ἀφίνετε μόνην ; Λίγες φωνῆς ἦταν ἀρκετεῖς γιὰ νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν.

Κα Καληριᾶ. Δὲν μ' ἐπηρεάσε κανεὶς παιδί μου. "Ἐδῶ δὲν εἶναι ζήτημᾶ ἰδεῶν... Εἶναι ζήτημα ἄλλο. Δὲν παρὰτήρησες λοιπὸν Θάλεια ; "Ἡ ὑγείαν τοῦ πατέρα σου

ἔχει κλονισθῇ... Τὰ νεῦρα του ἔχουν χάσῃ πιά τὴ δύναμί τους... Κι' ὁμῶς ἀγαπᾷ νὰ μιλᾷ γιὰ ἐπιβάλλον... (προχωρεῖ πρὸς τὰ δεξιὰ) Μ' ὅλες τὶς ψεύτικες ἀντιλήψεις του, Θάλεια, νοιώθω ἓνα πόνο ζωντανὸ γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου ἀλόμαχο.

Θάλεια. Λοιπὸν δέχσθε τὸ ψέμμα;

Κα Καληριᾶ. Ναί, τὸ δέχομαι. Κι' αἰσθάνομαι ἀνακούφισι ὅταν μ' ἓνα σωρὸ κούφια μικροπράγματα κατορθώνω νὰ τὸν παρηγορήσω.

Θάλεια. (σηκώνοντας τοὺς ὤμους) Τότε πόσο πιὸ πολὺ ἔχω δικαίωμα ν' ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μου ἐμένα εἶναι ἀληθινή, εἶναι ὠραία, δὲν εἶναι κούφια.

Κα Καληριᾶ. (αὐστηρὰ) Δὲν συζητῶ. Αὐτὸ ποῦ θέλω Θάλεια εἶναι νὰ ἐνδιαφερθῇς γιὰ τὴν υἱεία τοῦ πατέρα σου. Εἶναι ἄρρωστος, τὸ καταλαβαίνεις; (φεύγει πρὸς τὰ δεξιὰ) Ἐλα Θάλεια. Σ' ἀφίνω μόνη νὰ σκεφθῇς.

Θάλεια. (τείνοντας τὰ χέρια) Μ' ἀφίνετε μόνη;

Κα Καληριᾶ. Ναί. Καί μ' ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης. (ἀποσύρται)

(Δίγῃ παῦσι. Ἡ Θάλεια περπατᾷ μὲ ζωηρὴ ταραχὴ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Οἱ κινήσεις της μαρτυροῦν τὴν πύλῃ ποῦ γίνεται μέσα της. Ἐξαντλημένη προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀρχικὴ της θέσι καὶ κάθεται ἀπότομα. Σὲ λίγο ἀκούεται σιγανὸ κουδούνισμα στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου)

Παῦλος. (μπαίνει σὲ λίγο. Προχωρεῖ μὲ κάποια ἀπορία) Καλησπέρα Θάλεια.

Θάλεια. (στρέφεται μὲ κόπο) ὦ ἔλα κοντά μου. Ἀγαπημένε ἀνθρώπε!

Παῦλος. (σέροντας γρήγορα κοντά της ἓνα κάθισμα). Τί ἔχεις Θάλεια; Πές μου λοιπὸν.

Θάλεια. Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου τόσῳ ἄσχημα. Σὰν κάτι νὰ μὲ πνίγῃ νὰ μοῦ κόβῃ τὴν ἀναπνοή.

Παῦλος. Πές μου λοιπὸν τί σοῦ συνέβη; Γιατὶ δὲν μ' ἀφίνεις μιὰ στιγμὴ νωρίτερα νᾶρτω σὲ βοήθειά σου; Θάλεια. Πές μου.

Θάλεια. Δὲν μπορεῖς Παῦλε. Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ κάνεις πάντα θὰ ὑποφέρω ἐδῶ μέσα. Ἕνας μόνο τρόπος ὑπάρχει: Νὰ φύγωμε. Νὰ φύγωμε μαζὺ Παῦλε.

Παῦλος. (μὲ συγκίνησι) ὦ! Αὐτὸ θάταν γιὰ μένα τὸ φτερούγισμα πρὸς τὴν Ἀσύλληπτη χαρά! Νὰ φύγωμε!

Ναί, Θάλεια. Ἄν ὁμῶς βέβαια τὸ κάθε τι μᾶς δικαιολογεῖ. Δὲν θέλω, δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ νὰ φύγωμε σὺν δραπέ-
ται... σὺν ἄνθρωποι ποῦ δειλιοῦν ἀπάνω σ' ὅλο τους τὸ
θάρρος.

Θάλεια. Ἡ ζωὴ μᾶς ἀνήκει Παῦλο... Ὅχι. Δὲν πρέ-
πει νὰ θεωροῦμε ἀσύλληπτη τὴ ζωή... Ἡ ζωὴ εἶναι ἐμ-
πρὸς μας... ἔτοιμη νὰ μᾶς δεχθῇ. Μὰ τί σκέπτεσαι λοι-
πόν; Παῦλο. . Παῦλο...

Παῦλος. (ἔχει προσηλωμένο τὸ βλέμμα σ' ἓνα παρα-
ριχμένο χαρτάκι. Σὲ λίγο σηκώνεται καὶ τὸ ἐξετάζει) Ὁ ἄ-
νθρωπος τί βλέπω ἐδῶ; Γράμματά μου Θάλεια! Τ' ὄνομά μου.

Θάλεια. (ἐξαφνα) Ὁ. Ντρέπομαι γιὰ τὸν πατέρα μου.

Παῦλος. (μὲ παράπονο) Βλέπεις; Ἐρχομαι μὲ τὸ ἱερὸ
δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ πλησιάσω τοὺς συνανθρώ-
πους μου.

Θάλεια. (ξεσπῶντας σ' ἓνα γοερὸ κλάμμα) Ὁ. Μὴ
λυπᾶσαι. Μὴ λυπᾶσαι... Ἐσὺ ποῦ μ' ἔφερες πιδ ψηλὰ
ἀπ' τὴν ἀένναο λύπη τῶν ἀνθρώπων κι' ἀπ' τὴν πένθιμη
συμβατικότητα τῆς ζωῆς.

Παῦλος. Τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Καταλαβαίνω γιατί
βρισκόταν κεῖ χάμω πεταμένο τ' ὄνομά μου... Ὁ! Θάλεια.
Πότε λοιπόν θὰ ὑπάρξῃ ἡ Φιλία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων;

Θάλεια. (τοῦ ἀγκαλιάζει τὸ λαιμὸ) Δὲν θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ
φιλία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι θὰ μένουν
πάντα οἱ ἴδιοι. Ὁ! Ἐλα νὰ φύγωμε. Ἐλα νὰ φύγωμε
Παῦλε.

Παῦλος. (πνίγοντας τὴν συγκίνησί του) Ὅχι. Δὲν θέ-
λω νὰ φύγωμε σὺν δυὸ δραπέται, σὺν δυὸ φοβισμένες σκιές
ποῦ μ' ὅλη τους τὴν ταχύτητα πρὸς τὰ ἔμπρος, χάνονται
ὅταν ἀπ' τὸν ἀντίθετο δρόμο, πέσει ἐπάνω τους τὸ ἄπλε-
το φῶς!

Θάλεια. Ποιὸ φῶς;

Παῦλος. Ἡ ἀγάπη ποὺ ὀφείλομε στοὺς ἀνθρώπους!

Θάλεια. (παράφορα) Νὰ φύγωμε. Νὰ φύγωμε.

Παῦλος. Πῶς Θάλεια; Θεὸς νὰ φύγωμε λοιπόν σὺν
δυὸ ἄσκερτοι ἐρωτευμένοι, ἔτσι σὺν σπρωχμένοι ἀπ' τὴν
ἀκατάσχετη ὁρμὴ ἑνὸς πάθους, γιὰ νὰ κυνηγήσωμε μὲ τὸν
πιδ ἐγωϊστικὸ τρόπο τὴν εὐτυχία, ἀφίνοντας πίσω μας ἓναν
ἄνθρωπο νὰ πονᾷ μπρὸς στὰ συντρίμια κάθε του προσ-
πάθειας, κάθε του κόπου; Ὁ! Αὐτὸ δὲν μᾶς ἀξίζει.

Θάλεια. Δείχνεις λοιπόν ενδιαφέρον για τὸν πατέρα μου;

Παῦλος. Ναί. Πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦμε. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν σωτηρία του.

Θάλεια. (κυττάζοντάς τον στὰ μάτια μ' ἔκστασι) Βλέπω σὲ σένα τὴν πιὸ εὐγενῆ ἔκφανσι τῆς ἀνεξικακίας (ἐξαφνα) Μὰ ὅμως, πρέπει νὰ φύγωμε. Ὅταν μιὰ μέρα τύχει νὰ σὲ γνωρίσῃ πιὸ πολύ, νὰ σὲ δῇ ὡς τὸ βάθος, ὦ πόσο θὰ δικαιολογοῦσε τὴν στάσι σου.

Παῦλος. (χαμογελῶντας) Τὶ βάθος θὰ εἶχα καὶ τὶ ἄνθρωπος θὰ ἤμουν, ἂν ὁ πόνος ἐνὸς ἀνθρώπου μοῦ ὑποδείκνυε τὴν δική μου εὐτυχία;

Θάλεια. (μὲ φωνὴν πνιγμένην) Μὰ Παῦλο, δὲν εἶναι μόνο ἡ ὁρμὴ τοῦ πάθους ποῦ μὲ σπρώχνει σὲ σένα. Εἶσαι ἐσύ, ὁ ἄνθρωπος ποῦ βρίσκεται σὲ σένα... Εἶν' ἡ ψυχὴ καὶ ἡ Ἰδέα! Παῦλο, ὄχι, δὲν φεύγομε σὰν δυὸ μικρὰ ἀπερίσχεπτα παιδιὰ. Σ' ἀγαπῶ Παῦλε, ὅπως ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν ἰδέα τοῦ Αἰωνίου, σ' ἀγαπῶ μὲ τὴν ἀνακούφισι ποῦ μᾶς δίνει τὸ Ἀπόλυτο!

Παῦλος. Μὰ ὅμως γιὰ σκέψου, τὶ βαθεῖα, τὶ ἐξαιρετικὰ ὠραία εὐκαιρία πέφτει στὰ χερίᾳ σου: Νὰ χαρίσεις τὴν χαρὰ σ' ἓναν ἄνθρωπο πὺν ὑποφέρει.

Θάλεια. Θὰ χαρίσω τὴν χαρὰ πέρνοντας ἐγὼ τὸ Θάνατο.

Παῦλος. Πρέπει ν' ἀποκρούσῃς τὸ θάνατο διὰ τὴν ζωὴ σου εἶναι τόσο χρήσιμη!

Θάλεια. Ἐχω κουρασθῇ πιά δείχνοντάς του τὸ ἐφήμερο τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων, ἔχω ἀπαυδήσῃ ὑποδεικνύοντάς του ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι ἄνετη, ὅτι κανεὶς λόγος θρήνων δὲν ὑπάρχει.

Παῦλος. (χαμογελῶντας) Ναί. Ναί. Μποροῦμε ἔτσι νὰ φιλοσοφήσωμε ἑμεῖς ἡσυχὰ ἡσυχὰ σὲ ὧρες ἀπόλυτης γαλήνης. Ἀλλ' ἓνας ποῦ νοιώθει μέσα του τὴν δυστυχία πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ σκεφθῇ Θάλεια; Μᾶς φαίνεται, βέβαια, περίεργο, σ' ἑμᾶς τοὺς ὑγιεῖς πῶς ὁ ἀσθενὴς δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ φάρμακο, ὅταν κομπάζομε ἑμεῖς πάνω ἀπὸ κρεβάτι τοῦ γιὰ τὴν δική μας δύναμι καὶ ἀντοχή.

Θάλεια. Τὶ λοιπὸν πρέπει νὰ κάμω; ὦ! ρήτωρ! ὦ! ἀγαπημένε!

Παῦλος. Νὰ τοῦ χαρίσῃς τὴ Στοργή. Νὰ τοῦ ἀπο-

δείξεις με δυνατότατες ἐνδείξεις, τὴν μεγάλη, τὴν ἀπεριό-
ριστη ἀφοσίωσί σου. Ἔτσι θὰ τὸν κάμῃς νὰ νοιώσῃ κάτι
ποῦ δὲν φαντάζεται τὴν ὕπαρξί του : τὴν ἱερὴ ἀνθρώπινη
εὐτυχία !

Θάλεια. Μὲ ἐνδείξεις ; Μὲ τι ἐνδείξεις ;

Παῦλος. Βεβαίωσέ τον ὅτι γι'αὐτὸν κάνεις θυσίες.
(ἀπομακρύνεται ἀπότομα λίγα βήματα) Βεβαίωσέ τον ὅτι
γιὰ χάρι του ἔχεις διακώψη μαζί μου κάθε σχέσι γιὰ πάντα.

Θάλεια. (κρύβοντας τὸ πρόσωπο στὰ χέρια της) ὦ.
αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ποτέ.

Παῦλος. (ὀρθίος) Μιὰ δύναμι μεγάλη φαίνεται στὴς
ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. **Θάλεια.** Πρέπει νὰ ἔχωμε θάρ-
ρος νὰ σταθοῦμε ἀντιμέτωποι στὶς περιπτώσεις αὐτές.

Θάλεια. (κλαίοντας) Δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ σοῦ
μιλῶ με μιὰ τόσο σκληρὴ γλῶσσα.

Παῦλος. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς τρομάζουν οἱ Μεγάλες
Ἀποφάσεις. Πρέπει νὰ κρατήσουμε ὑψηλὰ τὴν εὐθύνη
τῆς Σκέψεως. (προχωρεῖ πρὸς τὸ βάζο με τὰ τριαντάφυλλα
καὶ παίρνει ἓνα. Ἐπειτα με πόνο ποῦ μάταια ζητᾷ νὰ πνί-
ξῃ μαδᾷ τὸ τριαντάφυλλο) Ἔτσι ἔχει ἀνθίσῃ κι' ἔτσι πρὶν
τὴν ὥσα της ἔχει μαδίση τῆς ζωῆς μου ἡ χαρά.

Θάλεια. (τρέχοντας κοντά του) Νὰ ποῦ ἐσὺ δὲν ἔχεις
τὴ δύναμι. Ὑποφέρεις ! Τὸ βλέπω.

Παῦλος. Μὴν κρίνεις ἀπὸ μιὰ στιγμή κάποιας ἀδυ-
ναμίας μου. Ἐλεῖται ναί, στὸ βάθος εἶν' ἡ καρδιά, μιὰ
ἀγάπη ποῦ ματώνεται, ποῦ πληγώνεται .. Μὰ ὅμως πρέπει
πάντα ν' ἀποφασίζει ὁ νοῦς.

Θάλεια. (ἀπλώνει τὸ χέρι της καὶ τοῦ ἀγκαλιάζει τὸ
λαιμὸ) Σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ ! Ὁ Νοῦς εἶναι ἀνύπαρκτος.

Παῦλος (πέρνει σιγὰ τὸ χέρι της καὶ τὸ φέρνει στὰ
χείλη του) Χαῖρε, ἀγαπημένη ψυχούλα. Σ' ἀγαποῦσα καὶ
θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα. (ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν θύρα τοῦ
διαδρόμου. Ἡ Θάλεια τὸν βλέπει σὰν ἀπολιθωμένη) Τὸν
Ἀνθρώπο ! Προσπάθησε νὰ σώσῃς τὸν Ἀνθρώπο ! (φεύγει)

Θάλεια. (μένει στήν θύρα της γιὰ λίγες στιγμές. Ἐ-
πειτα πέφτει στήν πολυθρόνα της ξεσπῶντας σὲ λυγμοὺς)
Κάτι τὸ τρομερὸ ψεύτικο συνέβη. Ἐρριξε μέσα του τὴν
Νύχτα τοῦ Πόνου γιὰ τοῦ Ἐγκεφάλου τὴ δόξα.